

венъ“, „Тъкмо въ зори Рила тихо му зашепна своя блѣнъ“; тъмниятъ градъ сънува „лѣтенъ блѣнъ“; „дали не вижда въ блѣнъ той (кринътъ) нейния тжженъ край“ и пр.

И Славейковъ като Хайне мечтае за онзи тихъ и вълшебенъ край, където ще намѣри отдихъ и покой. У Хайне: „Aus alten Märchen winkt es . . . wie einem Zauberland . . . und frei und selig sein. Und Lieb'und Ruhe trinken“. Славейковъ сънува, че се намира въ родния край посрѣдъ близки, родна речъ гали слуха му, и очитѣ му се пълнятъ съ блажени сълзи. (Съ подобно настроение е „Der Herbstwind rüttelt die Bäume“).

Силни Хайневи следи откриваме и въ любовната лирика на Славейкова и не само въ основното схващане, че любовта се постига въ блѣна и че само тя може да донесе пълно блаженство, но и въ отношението на поета къмъ любимото същество — и у двамата поети то е често наивно дете, сестрица на цвѣтята: у Славейкова — „мило, свидно дете“, което той си представя, съ чело подпрѣно на ржце, унесено въ мечти за него, за което самитѣ цвѣтя питатъ поета: „Кога ще дойде тя, се стрицата ни, между насъ, цвѣтя“?

У Хайне:

„Ich seh'Sie am Fenster lehnen . . .

Das Auge gefüllt mit Tränen,
starrt Sie in die Nacht hinein“.

(„Das ist ein Brausen“)

„Es flüstern und sprechen die Blumen,
und schaun mitleidig mich an:

„Sei unserer Schwester nicht böse“

(„Am leuchtenden
Sommermorgen“).